

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JOHANNA
DANNINGER

*Secret
Elements*

ÎN MREJELE PĂMÂNTULUI

EDITURA
UNICART

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DANNINGER, JOHANNA

Secret elements : în mrejele pământului / Johanna Danninger. - București : Unicart, 2020
ISBN 978-606-576-843-7

821.112.2

Copyright text și ilustrații © 2017, CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germania
Publicat prima dată în Germania cu titlul SECRET ELEMENTS - IM BANN DER ERDE
Toate drepturile rezervate.

Traducere din limba germană
Ioana Constantin

© 2020 Editura Unicart pentru versiunea în limba română

Editura Unicart sprijină drepturile de autor, deoarece consideră că acestea susțin creativitatea, încurajează diversitatea autorilor, promovează libertatea de exprimare și creează o cultură vie.

Vă mulțumim că ați cumpărat o ediție autorizată a cărții de față și că respectați drepturile de autor, prin faptul că nu reproduceți, nu scanați și nu distribuiți nicio parte a acestui volum. Astfel, ne ajutați să continuăm să publicăm cele mai frumoase cărți pentru toți cititorii.

www.unicart.ro
www.edituraunicart.ro
Tipărită în România

CAPITOLUL 1

Valurile vuiau, rostogolindu-se peste mine cu o violență de nestăpânit. M-am lăsat în voia forțelor naturii fără să opun nicio rezistență. Mă trăgeau tot mai jos, purtându-mă în străfundurile ființei lor, spre sfera albastru-închis, strălucitoare, care le era izvor și origine. Am încremenit în fața energiei copleșitoare a forței concentrate în acel punct. Era mult prea puternică pentru ființa mea care, în comparație cu ea, părea de-a dreptul neputincioasă. Ce puteam eu să opun acestei puteri nesfârșite? Nimic. Eram cu totul la cheremul ei. Mi se părea că, dintr-odată, coșul pieptului îmi înțepenise. Am încercat disperată să respir, dar presiunea de pe coaste nu le permitea plămânilor să se umple de oxigen. Urma să mă sufoc. Să mor. Țipătul grifonului demonic îmi răsună în urechi, pătrunzându-mi până în străfunduri...

M-am ridicat cu o mișcare bruscă și m-am trezit, respirând cu greutate, în propriul pat, privind în jur amețită și uluită. Razele delicate ale soarelui de dimineață se strecurau pe fereastră și mii de particule de praf dansau prin lumină.

Mi-a luat ceva timp să scap de spaima visului și să-mi revin cât de cât. Mi-am dus mâinile la coșul pieptului și am simțit atingerea *orinionului*. M-a liniștit nespun să simt, sub materialul subțire al bluzei, contururile familiare ale amuletei.

Am oftat când am văzut dezastrul de la picioarele mele.

Iarăși?! Nu se poate!

Mi-am frecat fața, icnind, și am sărit din pat, trăgând de cearșaful ud leoarcă. Era a patra oară când îmi inundam patul în timpul somnului. Energia apei din visele mele devenea cumva autonomă și mi se revărsa din vârfurile degetelor. Cel puțin, așa presupuneam, că de acolo ieșea apa, însă de văzut, nu văzusem nimic niciodată. Iar de înțelese fenomenul, oricum nu eram în stare. În orice caz, era imperios necesar să învăț să controlez forțele *orinionului*.

Când am trecut pentru prima oară prin această experiență, mă aflam încă în aripa spital a Agenției. A fost exclusiv meritul lui Ivan că nu mă dădusem de gol, cuprinsă de panică, și nu-mi periclitasem acoperirea de practicantă. Motanul bej cu accent rusesc mă păzise în fiecare noapte, încolăcit pe fotoliul de lângă patul meu din rezerva de spital, și tot el mă trezise atunci când din saltea începuse dintr-odată să se scurgă apă pe podea.

În timp ce eu, complet răvășită, mă luptam cu pătura îmbibată de apă, motanul îmi vorbea pe un ton liniștitor și, aducând de pe coridor unul din cărucioarele cu care se transporta lenjeria, am reușit, până la urmă, să înlăturăm toată mizeria fără să se prindă cineva. Partea bună a fost că generalul Stanson se folosise de acest incident nocturn pentru a mă externa din spital.

Am scos lenjeria de pat udă și am îndesat-o în coșul cu rufe murdare din dormitor, coș care se golea în fiecare zi ca prin farmec.

M-am privit gânditoare în oglinda mare de lângă pat. În lumina soarelui de dimineață, părul meu răvășit se aprindea în flăcări de un roșu intens.

Vedeam ceva schimbat la mine și nu reușeam să-mi dau seama ce. Poate că era fața nemachiată, cu care începeam să mă obișnuiesc. Ani de-a rândul mă ascunsesem îndărătul unei măști pe care mi-o confecționam cu *eyeliner* și fard de pleoape. Mă îmbrăcasem în negru pentru a-mi duce viața într-un fel de ascunzătoare. Din păcate, nu funcționase cu adevărat. Oricât aș fi încercat să stau deoparte, până la urmă tot nimeream într-un conflict care de obicei se sfârșea în biroul directorului școlii pentru că vreun superdeștept credea că era o idee bună să se ia de mine. Nu eram făcută să nu sar în ochi.

Mi-am ridicat bluza de pijama și mi-am inspectat cicatricea din talie. Era minusculă, puțin mai mare decât un bold, și totuși această rană aproape că mă costase viața. Nu reușeam să uit focul toxic care mă cuprinsese. Durerile fuseseră insuportabile și, între timp, mi-am dat seama că abandonasem lupta împotriva otrăvii când leșinasem. Fără Lee, aș fi fost moartă. Talentul lui mă salvase. *El* mă salvase.

Ca întotdeauna când mă gândeam la lucrurile astea, mă simțeam cuprinsă de sentimente amestecate. Pe de o parte, îi eram infinit de recunoscătoare lui Lee și știam că-i datoram, practic, totul. Însă tocmai asta mă și tulbura. Știam ce credea despre mine și despre originea mea umană. Se observa ușor că nu era deloc convins că aș fi avut însușirile potrivite pentru a fi Purtătoarea *orinionului*. Avea față de mine o atitudine care chiar nu mă încuraja să-mi manifest recunoștința pentru ce făcuse. Până acum, nici măcar nu reușisem să-l abordez în legătură cu ce se întâmplase. Cu cât trecea mai mult timp, cu atât mă simțeam mai prost din cauza asta, dar pur și simplu nu reușeam să trec peste toate acele sentimente contradictorii.

Am tras salteaua peste marginea patului ca să se usuce mai repede. Apoi am strâns pătura udă și am ieșit pe balcon pentru a o atârna la uscat peste balustradă.

- Iar?

Am tresărit și m-am uitat înspre balconul vecin de unde se auzise vocea. Lee era tolănit pe balan-soar, înconjurat de sute de ghivece cu plante, cu o cană aburindă în mâini. Părul său negru părea ud, de parcă tocmai ieșise de sub duș.

Își purta deja uniforma albastru-închis, în timp ce eu, șifonată din cap până-n picioare, eram încă în pijamaua cenușie, cu pantalonii uzi până la genunchi. Nu ofeream o priveliște prea grozavă. Am încercat să-mi aranjez măcar părul, cât de cât.

- Te-ai trezit și tu, am constatat în mod inutil.

Prin cap mi-a fulgerat ideea de a mă retrage înapoi în casă, dar asta chiar că ar fi fost penibil, așa că am rămas eroic pe poziții.

Lee a sorbit din cană, iar aroma de cafea proaspătă a ajuns până la mine, gâdilindu-mi nările într-un mod cât se poate de ademenitor.

M-am rezemat de balustradă, încercând să par degajată.

- Lee, m-ați menajat destul. Cred că e momentul să învăț cum să folosesc *orinionul*.

S-a aplecat impasibil spre una din plăntuțe și a rupt o frunză veștedă.

- Nu mai pot să stau degeaba, ce dracu'! am spus enervată și am lovit cu pumnul în balustradă. Mă simt nemaipomenit de bine, sunt sănătoasă. Nu vezi?

- Cel puțin ai destulă forță să caftești o balustradă lipsită de apărare, a spus el fără să pară cătuși de puțin impresionat.

M-am silit să rămân calmă. Lee era un catâr căpos și nu rezolvam nimic cu atitudinea de țată care cere chestii. Doar învățasem asta. Cu Lee trebuia să procedez diplomatic. Singura problemă era că eu nu aveam niciun fel de îndemănare în asemenea chestiuni. Asta, ca să folosesc un eufemism. Eram mai degrabă genul care-și impune voința cu mijloace mai dure. Acolo unde alții își săpau cu răbdare drumul prin munte, eu preferam să-l dinamitez. Iar Lee părea să se distreze provocându-mi în mod regulat câte o explozie.

- Serios acum, am început, silindu-mă să-mi păstrez calmul, chiar mă simt bine. Și nu mai suport să zac aici fără să fac nimic, în timp ce Vulpea și adepții ei provoacă nenorociri. Am fost aleasă ca să lupt și exact asta am de gând să fac. Sunt pregătită, Lee.

I-am susținut privirea, încercând să-i ghicesc gândurile, dar bineînțeles că n-am reușit să citesc absolut nimic pe chipul lui misterios.

- Trebuie să vorbesc cu șeful, a spus în cele din urmă.

Era mai mult decât îndrăznisem să sper. Sigur că nu-mi dăduse chiar undă verde, dar,

în comparație cu refuzurile de până atunci, era totuși un progres uriaș. Colțurile gurii mi s-au ridicat de la sine și n-am reușit să-mi înăbuș un mic strigăt de triumf. Pe fruntea lui Lee și-a făcut apariția o cută.

- Genial! am izbucnit euforică. O să pot, în fine, să-mi țin promisiunea față de Herokla. Și vă pot ajuta să căutați celelalte elemente.

- Nu exagera, Jay, m-a temperat el.

- Haide, măi. Ai putea să admiți și tu că, fără mine, n-ați fi găsit nici până azi Spiritul Apei.

Era o glumă, dar când l-am văzut ridicând din sprâncene, mi-am dat seama că nu o receptase ca atare.

- Din câte-mi amintesc, ai dat de el din pură întâmplare.

- Poate că da, dar, dacă nu m-aș fi hotărât să fac ceva, întâmplarea aia n-ar fi existat, am răspuns.

Lee a ridicat din umeri.

- Dacă zici tu...

Tipic. Deși i-am observat scânteia minusculă de apreciere din priviri, pur și simplu nu era capabil să mă laude măcar o dată pentru ce reușisem. Nu că aș fi ținut neapărat să fiu lăudată de el, dar nici nu aveam de gând să-l las să mă desconsider. Bineînțeles că doar o conjunctură fericită mă ajutase să găsesc atât de repede locul în care se afla

Spiritul Apei. Pe de altă parte, regina Herokla nu ne-ar fi lăsat niciodată să pătrundem până la el dacă n-aș fi fost eu. Eu și gura mea cea mare. Sigur că faptele mele s-ar fi putut întoarce împotriva noastră ca un bumerang, dar, una peste alta, reușisem. Așa că domnul Leannán nu avea niciun motiv să facă iar pe nebunul.

„Nu, Jay, nu te enerva, stai calmă”, încercam să mă liniștesc. Pentru că exact asta voia Lee să obțină: ca eu să mă enervez atât de rău, încât să mă poată declara în continuare bolnavă pe baza unei „labilități emoționale”.

Mi-am îndreptat privirile spre peisajul care se întindea în fața mea, înconjurând arealul Agenției. Soarele era încă îndărătul casei, iar clădirea își arunca umbra lungă asupra pajiștii acoperite de rouă sclipitoare. Copacii din îndepărtata Pădure de Smarald străluceau misterioși în lumina dimineții. Aerul era încă răcoros, dar se simțea deja că ziua urma să fie caldă și plăcută.

Simțeam o nevoie acută de cafea. I-am aruncat o privire lui Lee.

- Lee?

- Hm?

M-am codit câteva clipe.

- Ăă, știi... cum funcționează, de fapt, aparatul de făcut cafea?

- Nu știi cum funcționează aparatul de făcut cafea?

M-a privit amuzat, apoi a continuat:

- De când stai aici, Jay?

De fix patru săptămâni - cu tot cu șederea în spital. Și tocmai rânjetul ăsta arogant al lui mă împiedicase în tot acest timp să-l rog să-mi explice misterele apartamentului. Unele lucruri funcționau ca de la sine: lumina se aprindea și se stingea automat, toate robinetele se puteau manevra fără cea mai mică problemă, iar accesul în apartament se făcea prin scanarea palmei. Se părea că exista și room service pentru că, indiferent ce haos lăsam în urma mea, când reveneam, totul era într-o super ordine.

Însă aparatura tehnică pe care o aveam la dispoziție mă depășea. Nu știam nici cum să dau drumul televizorului extraplat, nici cum să manevrez aparatele din bucătărie, dintre care nici măcar unul singur nu avea vreun buton la vedere.

- Îmi răspunzi sau trebuie să întreb pe altcineva? am spus iritată.

- Unitatea ta de locuit se numește Dora, a răspuns Lee.

Știam chestia asta. Ce nu pricepeam era legătura cu ce-l întrebasem.

- Da, și?

- Comenzi vocale.

- Ce?

- Unitatea funcționează prin comenzi vocale, a explicat.

Vorbea exagerat de rar, ca și cum s-ar fi adresat unui copil idiot.

Am oftat uimită.

- Pe bune? Nu m-aș fi prins nici într-o sută de ani! De ce nu mi-ai spus din capul locului?

- De ce nu m-ai întrebat din capul locului? a replicat.

M-am bosumflat și m-am întors în living cu capul sus și fără un cuvânt de mulțumire, după care am trântit ușa, furioasă. Lee reușise din nou să mă facă să-mi pierd stăpânirea de sine și să uit de politețe. În general, știam foarte bine ce se cuvenea - spre deosebire, se părea, de clovnul ăla de dincolo, ai cărui părinți era evident că nu-l învățaseră nimic în materie de maniere.

Am făcut duș și mi-am pus hainele galbene ca voma prevăzute pentru practicanții Agenției, după care m-am dus în bucătărie și am ascultat câteva secunde liniștea apartamentului. Apoi mi-am adunat tot curajul.

- Dora? am întrebat ezitant.

- *Bună dimineața, Jessica*, mi-a răspuns o voce feminină de computer.

Am chicotit. Ce tare!

- Pe mine mă cheamă Jay.

- *Dorești să modific numele locuitorului principal din Jessica în Jay?*

- Da, te rog.

- *Numele a fost modificat cu succes. Bună dimineața, Jay.*

- Ia spune, ești o inteligență artificială?

- *Din păcate, nu te-am înțeles.*

Desigur. Ce-i drept, nu m-aș fi mirat ca oamenii din Agenție să fi produs o inteligență artificială. La urma urmei, poporul așa-numiților Tuatha de Dannan era atât de avansat, încât creaseră găuri de vierme și o lume întreagă, paralelă - ceva ce nu încetase să mă fascineze. Fizica era pasiunea mea, iar cunoașterea atât de vastă pe care o poseda Agenția mi se părea extrem de interesantă.

- Dora, aș vrea să beau o cafea, am spus ridicându-mă.

- *Dorești să activez automatul de băuturi calde?*

- Da.

- *Te rog să numești băutura caldă dorită.*

- *Ăăă... cappuccino.*

- *Dorești să pregătesc un cappuccino?*

- Da.

Automatul de cafea s-a trezit la viață și a început să scoată sunete promițătoare. M-am repezit